

№45

ДЗВОНІК

Журнал для українських дітей Румунії

Місячник Союзу Українців Румунії. 3 рік видання, грудень, 2010 рік

Вітаємо
з Новим
Роком!

Дзвоник (Clopotel)

№ 45, 2010 р.

Журнал для українських дітей Румунії.
Заснований у 2007 році.

Над **Дзвоником** працювали:

Головний редактор: Микола Корсюк
Редактор: Людмила Дорош
Редколегія: Іван Ковач, Михайло Михайлюк, Марія Чубіка.

Адреса редакції:

м. Бухарест, вул. Раду Попеску, 15, с.1
тел.: 021-222-07-29; 021-222-07-37;
телефони/факси: 021-222-07-37

Друкарня:

«S.C. SMART ORGANIZATION S.R.L.»

Adresa redacției:

str. Radu Popescu 15, sect. 1
București, România.

Наша електронна адреса:
redactia.clopotel@gmail.com

Дзвоник пропонує:

- * казки
- * оповідання
- * вірші
- * загадки
- * дитячу енциклопедію
- * сторінку народознавства
- * пісеньки
- * сторінки-розмальовки
- * рухливі ігри
- * розумні поради

Дзвоник завжди радо прислухається до ваших пропозицій і друкуватиме надіслані вами спроби!

Увага! За достовірність надрукованих матеріалів відповідають їх автори!

Ганна ЧЕРІНЬ

ЛИСТ ДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Святий Миколаю!
Я Тебе чекаю!
Може, знати б Ти хотів,
Що собі бажаю
На Різдво в дарунок?
Навантажуй клунок.

Перш за все хотіла б лялю,
Найпишнішу в світі кралю.
Потім зайчика м'якого –
Сам вже вибери якого.
Ще хотіла б я коня,
Ще також хотіла б качку,
Гуску, котика й собачку,
Та не справжніх, тільки цяцьку,
Щоб не їли забагацько.
Принеси цікаву книжку
Про kota, або про мишку,
Про таких, як я, дівчаток,
І з малюнком на початок.
Ще б хотіла черевички,
Гарну блузку, дві спіднички,
На голівку – синю стрічку,
А найбільш – малу сестричку.
Щоб її я доглядала,
По годинах годувала
І у возику возила,
І ходить маленьку вчила...

Любий Отче Миколаю!
Я, звичайно, добре знаю,
Що цей список – аж задовгий,
Але ж Ти – незмірно добрий...
Принеси мені гостинців,
Скільки вміститься в торбинці:
Ані мало, ні багато –
Так, як скажуть мама й тато.

Василина ГОЛОВЧУК

Зимою в нашій селі

Надворі лютує хуртовина, морозяно, а у хаті божа благодать, тепло, музика, сміх та жарти. Думаєте, що ці почуті голоси бездільників? Ані трохи, тут жіночі вечорниці.

Збираються кілька молодиць-сусідок, а декотра і дитину візьме із собою, і кожна із своєю роботою: вишивати, в'язати, прясти, зашивати щось.

Здебільшого збиралися у нас, мама мала великі кросна і їх не можна було переносити, бабуся намотувала «цівки», щоб було чим ткати, а батько був на роботі у другій зміні.

Для мене це було велике щастя, я вибирав собі місце, звідки міг слідкувати за кожних рухом і словом, тому що я був дуже зацікавлений все знати і почути.

– Ну, молодиці, чого мовчите? – запитує бабуся і починає співати, а далі її підхоплять всі жінки, і так – аж вікна дзвонять. Переспівують майже усі знайомі українські пісні.

Коли настане різдвяний піст, тоді починають колядувати, і які я там колядки не чув: і «Дивная новина», «Христос рождається», «Бог предвічний», «Пасли пастирі», «Пане господарю» та інші.

Більше за все я любив грати героїв вертепу, бабуся знала напам'ять всі слова, а я був ангелом, пастирем, царем, дідом, та ким я тільки не був.

Та найщасливіший був, що маю таку бабуся, які стільки цікавого знає і мене теж учить.

Ще один тиждень до різдвяних свят. Мама знімає і виносить з хати кросна, адже треба порядок навести у господарстві, побілити хату, перепрати білизну.

Ми з батьком ідемо в ліс по ялинку, рубаємо дрова і робимо трісок, щоб вистачило через свята, а мама з бабусяю приготують різні страви.

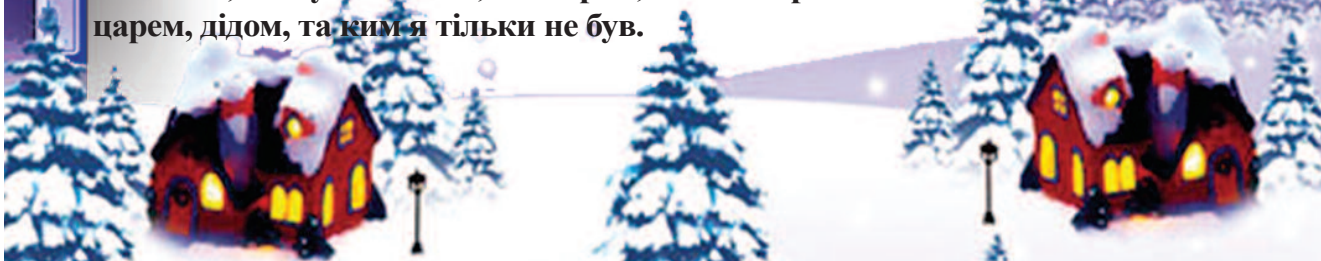
Ось настав день Святого вечора, скрізь порядок, повсюди пахне чистотою та свіжістю.

Бабуся приносить сіна, стелить ним стіл, а мама накриває його білою скатертиною. Я нічого не розумію, а бабуся пояснює: «Ісус народився на сні». Звертається до мене:

– Іди та принеси ланцюг, щоб пов'язати ноги стола, щоб від нас не відходив добробут, а залишався і на наступний рік, – пояснює мені, бо я стою, як приголомшений.

– А ти, господарю, – звертається до батька, – іди та дай їсти та пити досхочу всім домашнім тваринам, щоб опівночі не осоромили тебе, а похвалили.

На душі спокійно-спокійно. І велично. Адже цей вечір – Рождество Христового! Славте Його!

Людмила ДОРОШ

Стрибайко і Лихвар

Настала пізня осінь. З дерев уже злетіло й останнє листя, горішків, грибів та ягід вже не можна було знайти. І лише тоді син білки Стрибайко задумався над тим, як би його перезимувати, коли вже декілька днів і ріски в роті не мав, а в череві почали шкребти кішки.

От іде він лісом сумний, міркує, що б його зробити, а думки в голову не лізуть, від голоду, мабуть. Він уже зовсім засмутився і жалібно почав тягнути:

*Минуло красне літечко,
В дім стукає зима,
Всі мають їсти й питоньки,
Лиш в Стрибайка нема...*

Почула його Ворона, яка чистила своє пір'я на гілці дуба. Вона знала все, що діється в лісі, та й рота мала великого, тому з охотою ділилася всім, що знає.

– Стрибайко, піди до Лихваря*, у нього великі запаси їжі, може, якось і домовитесь.

А Лихварем у лісі назвали заможну білку, яка позичала всім лісовим мешканцям все необхідне, але не просто так, а під великі проценти.

От прийшов Стрибайко до Лихваря, розповів про своє горе. Подумав хвильку Лихвар, обдивився Стрибайка з ніг до голови, а тоді й каже:

– Добре, я позичу тобі, але з умовою – даси і проценти, або, якщо не матимеш, то якісь цінні речі з хати, або працюватимеш у мене.

У Стрибайка ледь ноги не підкосилися:

– Аж стільки? – ледь вдалося йому промовити.

– Та нічого тут дивного немає. Подумай і сам, – пояснював йому Лихвар, – до наступного літа ще далеко, я дуже ризикую: якщо з тобою щось станеться, або й зовсім не віддаси? Я мушу застерегтися. А крім цього, хто-зна, який врожай буде

наступного літа і я, ніж мати в коморі, дам тобі, а наступного року купуватиму дорожче? Та і взагалі, я роблю тобі велику послугу, а послуги коштують, – додав наостанку і, схрестивши на товстому череві лапки, з очікуванням дивився на Стрибайка. – Ну, надумав, пожимаємо лапи чи ... А то є й інші охочі, – і його хитрі очі аж примружилися.

Не дуже сподобалася пропозиція Стрибайку, та куди діватися? Ніхто інший не зміг позичити йому стільки поживи, ніж потрібно йому на всю зиму.

От пройшов речинець, час нести Лихварю проценти і віддавати їх харчами: горіхами, ягодами, грибами. Та де ж взяти їх Стрибайку? Знову треба позичати, та в кого? Лихвар уже не дасть, а як і дасть, то як йому віддавати і борг, і величезні проценти?

Сіло білчєня, зажурилося, вже ні їсти йому не хочеться, ні пити, вже й життя йому не миле – як не віддасть проценти та борг, Лихвар забере в нього хату, і куди йому тоді, та ще й серед зими?

Коли це назустріч йому йде його далекий родич Гризько:

– Що з тобою, Стрибайко, чому сумний та невеселий?

Розказав йому Стрибайко своє горе і попросив позичити трішки харчів, аби мати що віддати як проценти Лихвареві. Похитав засудливо Гризько, що Стрибайку схотілося провалитися в землю від сорому за свою лінь та нерозсудливість, узяв торбину харчів від Гризька, але той попередив – це лише єдиний раз, бо й сам має восьмеро ротів у хаті, а харчів – обмаль.

А вже скоро й Новий Рік... Всі лісові мешканці метушаться-клопочуться, готуються до свята, лиш Стрибайко з хати не виходить, цурається родичів та друзів через своє горе. Ось вийшов він увечері

напередодні Нового року прогулятися трішки, просвіжити свою заклопотану голову, а звідусіль лилася музика, виблискували іграшки на ялинці. Коли годинник почав бити північ, і він загадав собі бажання: вийти з цієї халепи якнайскоріше. Після півночі музика почала поступово замовкати, віконечка згасали одне за одним і після такого гучного й веселого Новорічного святкування ліс почав засинати.

– Пора й мені додому, – пробурмотів Стрибайко і, стрибаючи з гілки на гілку, рушив до хати. Ось він уже біля дупла Лихваря, алеу дивно – у його віконечку ще не згасло світло, воно якось дивно блимало і, як здавалося Стрибайку, ставало все більшим і більшим. Його голодний ніс вловив запах горілого, тож він заглянув у віконце: а що воно там?

– Пожежа, – закричало білчєня, – виходьте з дупла, вогонь! – заволав на все горло.

А плomenі вогню вже облизували двері. Малі білчєнята почали плакати і кашляти від вогню. Стрибайко плигнув на ялину і почав бити тривогу по шишках, але поки прийдуть пожежники, сухе дупло, а в нїм і вся сім'я Лихваря, може згоріти!

Не довго роздумував Стрибайко: викачався гарненько в снігу, а потім розбив віконце і стрибнув рятувати потерпілих.

Коли з'явилися пожежники, вся родина Лихваря, чорна від диму, але жива, стояла під деревом, а Стрибайка нїде не було. В останню хвилину пожежникам вдалося знайти його у дуплі і винести, і вже за їхньою спиною полум'я охопило все дупло, а незабаром і дерево. Стрибайка врятували, і він майже не постраждав, якщо не брати до уваги, що наковтався чимало диму і добряче присмалив свій пухнастий хвіст. А Лихвар, хоча був і жадним, звільнив Стрибайка від боргу. Та Стрибайко не забув цей дорогий для нього урок – він пообіцяв собі більше ніколи не бути лінивим та нерозсудливим, а працювати, як працюють всі інші звірята, аби змогти прожити в добрі та злагоді не тільки холодну зиму, а й мати на чорний день.

*Лихвар – по рум. *sătătar*

Максим РИЛЬСЬКИЙ

Новорічна ялинка

*Ой весела в нас зима,
Веселішої нема:
Грає срібними зірками,
В'ється синіми димками,
Снігом землю обійма.*

*Ой струнка ялинка в нас!
Скільки сяє тут прикрас!
Ми зібралися юрбою,
Разом з піснею новою
Рік Новий стрічать.*

Надія ЧЕРКЕС

Прийшла зима

*У сивім небі білі-білі коні;
у санях срібних – Віхола сама.
Летять Вітри у білому просторі,
ніде ані билиночки нема.
Усі дерева інеєм покриті;
у білій кожушині Зайчєня.
В нових тринджолах розпашілі діти
летять собі із гірки навмання.
Так світло, біло й чисто скрізь довкола:
під теплим снігом Земленька дрїма,
а Завірюха в хороводне коло
склика Сніжинок, бо прийшла зима.*

Леонід ПЕРВОМАЙСЬКИЙ

Срібні дерева, срібне гілля

*Срібні дерева, срібне гілля,
сріблом пухнастим укрита земля.
Срібні у синьому небі хмарки,
в срібних заметах срібні стежки.
Срібний-пресрібний ліс приберіг
білочці срібний-срібний горіх.*

Українська азбука

від Варвари Гринько

Мм

Дві сестрички невеличкі
Одягли нові спіднички,
Узялись міцніш за руки –
І гулять мерщій на луки.
Біжимо – не доженем,
Не сестричок – букву еМ.

Пп

У просторому дворі
Нам зробили школярі
Гойдалку-гойдалочку,
Гойдаємось до раночки.
Радість нашій дітворі –
Буква Пе стоїть в дворі.

Нн

На зарубки вкладена
Планка-перекладина.
Перестрибують хлоп'ята.
Планку вище б підняти!
Настрибалися за день –
Розібрали букву еН.

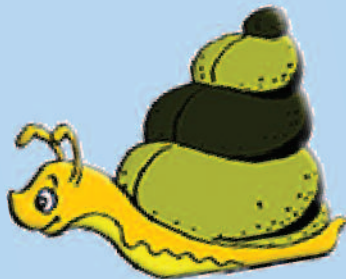

Рр

Равлик лізе на стеблинку,
Сам несе свою хатинку!
В нього ріжки коротенькі
І чутливі, мов антенки.
Налякався і завмер –
Схожим став на букву еР,

Оо

Буква О на сонце схожа,
І на бублик, й на обруч.
Мов кермо, я хочу взяти
Круглу букву обіруч.

Сс

Буква еС
буква еС...
Усміхається Олесь:
Мов півбублика смачного.
І чому це він не весь?

Іванна САВИЦЬКА

РІЗДВО У ЛІСІ

У гайку, де колись росли опеньки, жили зайчики сіренькі. Шубка на них тепла та пухка, хвостик схожий на м'яча, вушка стирчать, очка блищать. Було всіх зайчиків п'ять.

Як прийшли Різдвяні Свята, заметушилася хата. Тут зайчиха порядкує, заєць надворі майструє, а маленькі зайченята обступили маму й тата, подають і допомагають, як уміють і як знають.

Вже до свят усе готове. Печиво пухке, чудове... З маком жовті калачі, і великі, і малі. Коржики, ще й паляниці та з біленької пшениці.

Чобіток нових по парі заєць приволік для дару. П'ять новеньких кожущків

сам-один пошити вспів. Хатка, хоч уже валилась, чистотою аж хвалилась...

– Ну, святкуймо! – каже мати. – Вже пора колядувати.

Обізвалась Сіра Спинка, наймолодша в них дитинка:

– Мамо, мамо! Де ж ялинка?

Каже мати:

– Ну, давайте подождімо! Куцика в яри пошлімо. Він прудкий, тож за хвилинку з яру принесе ялинку...

Скочив зайчик по долині, низько поклонивсь ялинці – і сюди, і туди, каже нищечком:

– Ходи! Ой, ходи мерщій до нас, різдвяний звеселиш час.

Та ялинка не схотіла. Вся інеєм заблистіла, золотими зірочками, кришталевиими свічками та сказала на біду:

– Не піду!

Куцик як прибіг до хати, став рідні оповідати, як в яру ген у долині він кланявся ялинці. Як вона ціла блистіла, срібна, ясна, гарна, біла... Кращої немає в снах, ні в ліску, ні по хатках...

Заметушилася хата. Заєць розвалив загату, вхопив швидко чобітки, ще й новенькі кожущки. А зайчиха паляниці із біленької пшениці, пиріжки і калачі, що місила уночі. Зайченята

непомалу позбирали що попало і швиденько по сніжку скоком-боком – вже в ярку. Склали все до стіп ялинки, не марнують ні хвилинки.

Заєць вже будує хату і поправляє загату. А зайчиха у куті сипле маку до куті, ліпить пиріжки з капусти, кидає в олію хрусти. А маленькі зайченята обступили маму й тата. Веселенькі, не дармують, на весь голос колядують.

А ялинка вся ясниться, від інею аж іскриться. Гомін лісом покотився – БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ!

(Початок на 6 стор.)

Він здер кору з берези білу,
Надрянав іклом пару слів
Й віднести звірям ту записку
Скакунці-Білці він звелів.

А Білці що – мороки треба?
Повісила кору на сук.
А перший хто її побачив?
Уранці пан ласун Борсук!

На ніс повісив окуляри:
Що пише на корі отій?
Сказати мусим, серед звірів –
Борсук найкращий грамотій.

«Я тому, хто б знайшов Бурмила,
Увесь маєток би віддав.
Так пишу я, Кабан-зуб гострий, –
Віддав, якби маєток мав!»

Та наш Борсук, хоч був учений,
Усе ж спіймався на гачок:
Про той маєток він останній
Не дочитав, сліпак, рядок!

«Це перший раз таке багатство
Саме пливе мені до рук.
Я на землі буду шукати,
А із повітря – чорний Крук».

Чому Борсук у парі з Круком?
Не нам судить цю дивну річ.
На слід Бурмила не напали,
Хоча шукали день і ніч.

Вину Борсук звалив на Крука:
Чому так високо літав?
Чому ні разу Борсукові
Крилом згори не помахав?

Задержли звірі погляд в небо,
Де чорний Крук собі кружляв,
І враз таку підняли бучу,
Що птах десь каменем упав.

Михайло ТРАЙСТА

«ПОТЯС МИКОЛА БОРОДОЮ!..»

«Святий отче, Миколай!
Нашу хату не минай!
Подаруй ти нам потіху,
І торбину повну сміху...»
(З народної творчості)

– Потряс Микола бородою!.. Потряс Микола бородою!.. – весело вигукував Василько, підстрибуючи від радості.

– Сцо? – запитав сонним голосом Іванко, і протираючи очі, додав: – Цого ти так розкрицався?

– Дивись, хло', потряс Микола бородою! – вказав Василько пальцем на вікно, крізь яке було видно засніжену яблуню, яка сторожила їхнє подвір'я.

– Ой! – приємно здивувався Іванко і, стрибнувши з ліжка, почав і собі підтупцювати і наспівувати: – Потляс Микола болодою, потляс Микола болодою...

– Ану, осядтеся, опришки! Ще очі не протерли, не помилися, Богу не помолилися, а вже танцюєте як на весіллію, – ніби-то сердячись, гримнула на них бабуся Марія. – Ліпше заглянте в чобітки, може Святий Микола вам щось там поставив.

Обидва хлопці, наче горобці пурхнули до сіней, звідки повернулися з подарунками в руках.

– Дивись, бабусюб яку гарну машину мені подарував Святий Микола, і цукерок о скільки! – похвалився Василько.

– А моя галніша, бо целвона, – зашебетав Іванко.

– Обидві машини гарні, – запевнила їх бабуся. – Святий Микола навмисне подарував вам неодинакові машини, щоб граючись, ви могли позичати їх один одному.

– А баците, бабусю, ви говорили, сцо мені не плинесе нічого Святий Микола за те, сцо лозбив глечик з молоком...

– Та воно так було й треба, але Святий Микола любить дітей і прощає їм всі провини.

– А Дід Молоз? – поцікавився Іванко.

– І Дід Мороз теж! Але це не значить, що ти можеш знову щось розбити, – посміхнулася бабуся.

– А мене Василько вілсик навчить і я скажу його Дідові Молозу.

– Від Святого Миколи, тобто від сьогодні, вже можна і колядувати, я вас нову колядку навчу, – пообіцяла хлопцям бабуся.

Вечором, бабуся вчила внуків нову для них, колядку «Зайшла зіезда на край світа».

Хлопці голосно колядували, глипаючи раз у раз під стіл, де стояли гарно припарковані їхні машини, які їм подарува Святий Микола.

Марія ЧУБІКА

Анничка, що з нашої вулиці

Ранок видався хмурим, непривітним. Вітер-гультай заставив молодих сніжинок кружляти в радісному танці.

Василько ще ніжився в теплім ліжку, коли бабуся наблизилася до нього, усмінулася і сказала:

– Мабуть, тобі, як любителю спорту, згодиться трохи фіззарядки.

Хлопець швидко стрибнув із ліжка і подався до умивальника. Невдовзі вже прощався із нею – пішов до школи.

– Сьогодні о шостій батьки будуть удома. Не спізнися, ти пообіцяв, – нагадала бабуся.

Зимні дні короткі. Вечорові сутінки швидко окутують подвір'я і вже о шостій панує непроглядна темрява.

Після уроків у хлопця тренування по баскетболу. Батьки і бабуся чекали на нього, щоб повечеряти.

Вже давненько настільний годинник пробив сьому. Бабуся почала накривати стіл, але внука ще не було.

О восьмій його теж не було. Всі дзвонили до його однокласників, але його в них не було.

– Все ж таки вам треба було піти за ним, – звернувся батько до свекрухи.

– Ні, ні, – заперечила мати, – він пообіцяв, що більше не буде спізнюватися.

– Не буде, не буде. Ти забула його обіцянки? – суворо буркнув батько.

Годинник процокав десяту. Бабуся вже двічі підігрівала вечерю.

Роздався дзвінок і Василько появився у вузькому коридорі. Опустивши очі, він роздягнувся і тихо привітався.

Батьки мовчали. Мовчав і він, набли-

зившись до бабусі. Вона запитала:

– Де ти був? Ми всі хвилювалися за тебе.

– Бабусю, ти знаєш Анничку? – замість відповіді запитав він.

– Котру Анничку? – перепитала вона.

– Ту, з нашої вулиці, у якої волосся чорне-чорне, а очі зелені.

– Знаю, – відповіла старенька.

– А її бабуся ти знаєш? – продовжував хлопчик.

– Знаю. Це та, що перенесла операцію на ноги, – уточнила вона.

Збуджений холодом, хлопець розказав про Анничку, її бабуся, маленького песика, а бабка уважно слухала, гладила його по голівці і усміхалася.

Накінець хлопець наблизився до батьків і прошепотів:

– Вибачте, більше не буду.

Мати щось хотіла сказати, але батько перервав її, притуливши пальця до рота, і вона змовчала. Наступного дня, коли вони поверталися з роботи, зустріли Анничку. Дівчина привіталася і сказала:

– Ви не гнівайтесь, будь-ласка, на Василька, бо він допоміг мені наносити дров, щоб їх не намочив сніг.

Батьки переглянулися.

– Ну гаразд, нічого страшного. Іншим разом передзвоніть, щоб ми не переживали, – попросив батько.

– А в нас немає телефона, – сумно мовила дівчинка, швидко обернулася і побігла до хати.

Василькові батьки ще довго стояли і дивилися їй вслід, але темрява сховала тендітну постать.

Прикро і в той же час радісно стало на душі батькам. Чому?

І граємося, і вчилися!

Де мої роботи?

Мовна гра

1. Розглянь малюнок і скажи, яка це пора року?
2. По чому видно, що це зима?
3. Якого місяця настає зима?
4. Скільки місяців триває зима і коли закінчується?
5. Чи у ваш край уже прийшла зима? По чому видно, що у вас зимова погода?
6. Розгляньте наступний малюнок.

7. Чому хлопчик носить парасольку?
8. Він узутий, чи тільки в шкарпетках (панчохах)?
9. Щоб легше побігати лісом ще до того, як мав падати сніг, він роззувся, а тепер, коли почав падати сніг, його панчішки намокли, ніжки змерзли. Допоможи йому вказати дорогу до його чобітків.
10. Розмалюй сніг, сніговика, ялинку та одяг, взуття та парасольку хлопчика відповідними кольорами і складіть казочку про незавбачливого хлопчика або дівчинку.

Подав І. Ребошанка

Казки народів світу

ШАН І МАРІЖУАНА

Галісійська народна казка

Жили собі чоловік та жінка, і так вони любили одне одного, що й не сказати. Його звали Шан, і він був дурнувтий. Її звали Маріжуана. І мали ці чоловік та жінка осла.

Якось Шан пішов з ослом у ліс по дрова і знайшов мішок срібних монет. Він нав'ючив мішок на осла і повернувся додому. Вдома розповів жінці, що знайшов мішок із срібними песо, але жінка відповіла, що це не срібло, а непотріб. А він:

- Та ні, це гроші.

А жінка на те:

- Мовчи і нікому не кажи, бо вони нам дуже потрібні.

Трохи згодом Шан узяв осла і знову пішов у ліс. А назустріч йому чоловік, питає, чи не знаходив мішка із срібними монетами. А Шан:

- Та знайшов, але Маріжуана сказала, що вони нам дуже потрібні.

Чоловік пішов до Шанової жінки і став вимагати, щоб вона віддала йому мішок із сріблом. Маріжуана відповіла, що знати нічого не знає. Тоді чоловік звернувся до суду.

От у день суду Маріжуана встала раненько, на смажила шкварок і розсипала їх на городі. Потім покликала Шана:

- Шане, вставай і йди по траву для осла!

Шан устав і пішов. Побачив на городі шкварки і став збирати їх. А жінці сказав:

- Маріжуано, цієї ночі впали з неба гарячі шкварки.

- Дурненький! Як можуть падати з неба гарячі шкварки?

- Так, так, ось у мене в зубах застряло м'ясо.

- Послухай, піди краще по траву для осла!

Поки Шан ходив, Маріжуана поклала газету перед ослом, і осел почав ревити.

Побачив це Шан та й каже:

- Маріжуано, осел читає газету і каже а, є, і, о, у!

От на суді і суддя питав, чи не знаходив Шан мішка з грошима. А Шан:

- Та знайшов, але Маріжуана сказала, що вони нам дуже потрібні.

Тоді суддя звелів Маріжуані, щоб та віддала гроші.

А вона:

- Ви не зважайте на його слова, бо він також запев-

няв, що цієї ночі з неба впали гарячі шкварки.

- Авжеж, - підтвердив Шан. - Вони й досі стирчать у мене в зубах.

Маріжуана знову:

- А ще ти казав, що вранці осел читав газету.

- Так, так, він навіть казав а, є, і, о, у!

Загадки

Він в дім приносить подарунки,
На склі малює візерунки,
Річки заковує у лід,
Як зветься цей казковий дід?
(Дід Мороз)

За селом була вона
Вся блискуча, чарівна,
По слизьких її боках
Їдуть діти в саночках.
(Ковзачка)

Віхтик полум'я неначе,
По деревах жваво скаче
І малятам на потіху
Просто з рук бере горіхи!
(Вужик)

Загорілися замети
Загорілися, чи ба,
І замети, і верба!
Кіт на пічці не лежить,
А чимдуж надвір біжить.
Зла проноза: по дворі
Скачуть змерзлі...
(Гілля)

Наступив вже Новий рік,
Розпочався новий лік...
Хто найпершим в році ходить
І Різдво з собою водить?
(Ченя)

Цікаво знати!

Скільки на світі Нових років?

Новий рік, безумовно, довгоочікуване і всіма улюблене свято, до якого ми починаємо активно готуватися з Різдва і продовжуємо святкувати до Старого Нового року. А скільки ж насправді «Нових років» на світі і коли і хто їх святкує?

Почнемо з тих, хто відзначає Новий рік, як і ми, в ніч з 31 грудня на 1 січня – це Австралія, Шотландія, Італія, Австрія, Японія, Румунія, Канада, США, ОАЕ, Фінляндія і багато інших країн.

Далі Новий рік переходить до Греції, співпадаючи з нашим Старим (Новим) роком, і відмічається 14 січня. А називається цей день – День святого Василя. Святий Василь відомий своєю добротою, і грецькі дітки залишають свої черевики у каміна в надії, що Святий Василь заповнить їх подарунками.

Наступний Новий рік приходиться відповідно до місячного календаря. Цей Новий рік не має точної дати, оскільки наголошується в першого весняного молодика (між 21 січня і кінцем лютого). Традиція зустрічати Новий рік за місячним календарем існує в Китаї, Малайзії, В'єтнамі, Сінгапурі, Кореї, Монголії, а також серед прихильників буддистської релігії і в інших країнах.

Мусульманський Новий рік – Хіджра наступає в перший день першого місяця мусульманського року, щороку ця дата міняється.

Весною теж можна зустрічати Новий рік. Навруз – так називається перший день нового року за персидським календарем. Він наголошується в ніч з 21 на 22 березня, в день весняного рівнодення, населенням Афганістану і Таджикистану, а також у республіках Середньої Азії, в

Ірані, Пакистані і Азербайджані.

Продовжити святкування можна наступного ж дня, перемістившись до Індії, де Новий рік наголошується 22 березня. У Індії цілі вісім дат, які наголошуються як Новий рік.

Також у квітні – 13 квітня – Новий рік приходиться до Шрі-Ланку і Непалу.

Лаоський Новий рік наступає 14 квітня, коли виснажене жарою населення Лаосу чекає сезону дощів.

У Бірмі, навпаки, Новий рік наступає після тропічних злив, у найспекотніші дні квітня – 12-17 число.

Далі Новий рік зустрічають уже влітку. Племена Майя зустрічають Новий рік 16 липня, а ось у серпні це свято наголошується в Джібуті і Нігерії.

Восени 1 вересня в Сирії починається, не учбовий, а найзвичаніший Новий рік. І продовжує святкуватися восени вже у всіх єврейських будинках. Рош ха – Шана, так називається єврейський Новий рік, який святкується в перший і другий день місяця Тішрей.

11 вересня наступає Ефіопський Новий рік, який знаменує те, що в Ефіопії закінчився сезон дощів.

До Гамбії Новий рік приходиться 7 жовтня. Також у жовтні Новий рік приходиться і до Індонезії.

Ніч із 31 жовтня на 1 листопада відома більше як «Хеллоуїн». Але крім цього в деяких країнах, де жителі все ще говорять на кельтських мовах (Шотландія, Ірландія, острів Мен), саме в цю ніч святкується кельтський Новий рік «Самайну».

Джерело: www.ostriv.in.ua

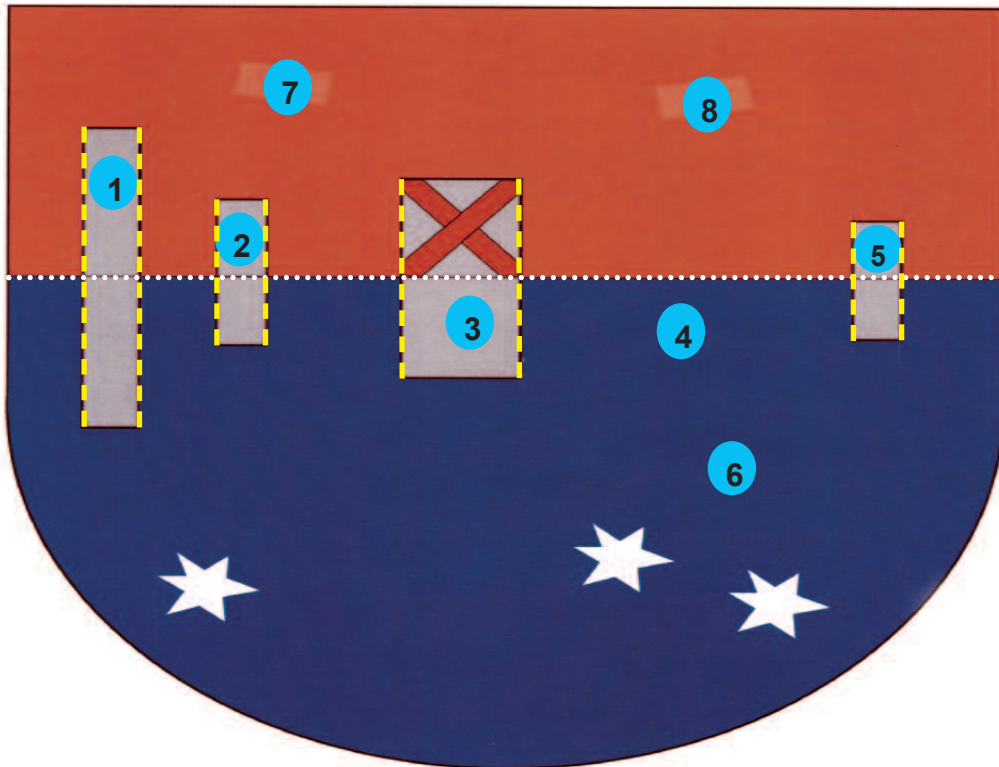
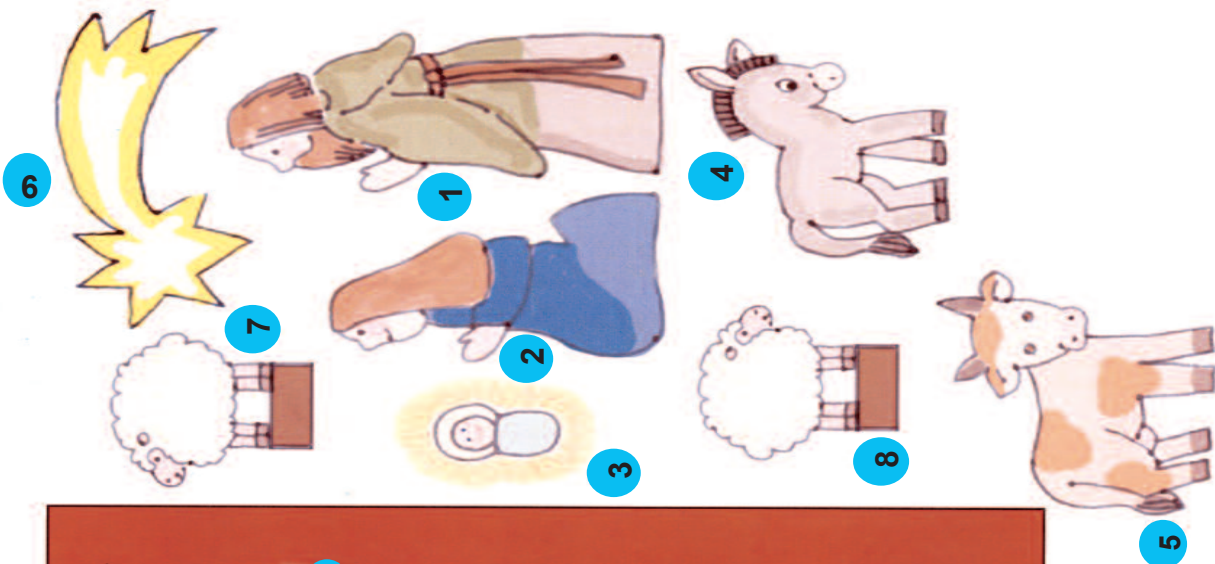

Зроби своїми руками!

Наближається Різдво, тож щоб увійти краще в атмосферу різдвяних свят, пропонуємо вам зробити ось такий вертеп, як на малюнку.

Для цього вам треба вирізати фігури і сцену дії. Фігури з відповідним номером треба приклеїти в місця з тим же номером. Позначені жовтою пунктирною лінією місця розріжете ножиком чи лезом точно по вказаній лінії, а потім випніть вперед. Сцену треба зігнути по білій пунктирній лінії, як на малюнку. Наклейте героїв вертепу на вказані місця.

Сторінка народознавства

ДЕНЬ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Дуже давно в місті Мірра (Італія) жив хлопець на ім'я Миколай. Він був єдиною дитиною в дуже багатій родині, але батьки померли рано. Тому Миколай став відлюдником, мрійником, звернувся до вивчення наук. Легенда розповідає, що одного разу Миколай дізнався, що на околиці міста живе бідна дівчина, яка не може вийти заміж тільки тому, що не має посагу. Хлопець вирішив зарадити біді дівчини. Уночі він прийшов у її дім і непомітно підкинув пакунок із необхідною сумою грошей їй у вікно.

Ясна річ, бідна дівчина вирішила, що це втручання неземних сил, і містом поширилася чутка, що янгол спустився з неба й допоміг закоханим. Це була найщасливіша подія в житті Миколая, він зрозумів, що його призначення – робити добро.

Ще багато добрих справ зробив Миколай, і весь час він ховався, не виказував свого імені, а місто дивувалося все більше. Але люди дуже цікаві, тому й вистежили хлопця. Коли вони дізналися, хто насправді цей добродій, то зробили його своїм єпископом. По смерті він був канонізований. За переказами, навіть його святі останки мають надзвичайні властивості: вони зберігаються нетлінними й виробляють чудесне мирро, від якого багато людей зцілилися.

Напередодні 19 грудня (а саме цього дня святкуємо день святого Миколая) до дітей має завітати святий Миколай і покласти під подушки або в чобітки миколайчики – приємні подарунки від доброго святого за гарну поведінку протягом року.

За радянських часів це свято було частково забуто, традиції зберігалися тільки

в Західній Україні. Натомість зараз відбувається надзвичайно швидке відродження таких приємних національних традицій. На честь цього святого названо велику кількість церков по всій Україні.

На це веселе народне свято прийнято варити пиво, скликати гостей і гуляти досхочу.

Як і на Введення, велике значення має «перший полазник». Першою до господи має ввійти людина добра, здорова, хазяйновита – це гарний знак для сім'ї. Дбайливі господарі цього дня вітають свою худобу зі святом.

До обов'язків святого Миколая входить оберігати диких тварин, людей від стихійних лих, у першу чергу на воді. Саме тому святого Миколая дуже шанують рибалки, беруть із собою на промисел образ чудотворця.

За легендою, святий Касіян якось образився, що люди Миколая шанують більше за нього, й поскаржився Богу. Бог вирішив розібратися, але довелося аж чотири дні чекати на святого Миколая, бо він увесь час був у роботі: то людей від пожежі рятував, то козаків із турецької неволі визволяв, то рибалкам під час бурі допомагав... Аж за кілька днів з'явився він до Бога – брудний, у старому одязі, знову після своєї нелегкої роботи. Бог зрозумів, що Касіянові нарікання безпідставні, й порадив йому не на небі сидіти-пишатися, а спускатися на землю та людям допомагати – тоді й шана від людей більша буде.

А вже після Миколая в Україні кожного вечора дозволяється збиратися на вечорниці.

Старий рік минає

Колядка

Нотографія Юрія ПАРАЩИНЦЯ

Ста - рий рік ми - на - є, Ста - рий рік ми -
 4 -на - є, Но - вий на - сту - па - є,
 7 Но - вий на - сту - па - є.

1. Старий рік минає (2),
Новий настає (2).
2. Іди, старий роче (2),
Ми тебе не хочем (2).
3. Нам новий рік кращий (2),
Принеси нам щастя (2).
4. А ви, люди, чуйте (2),
Колядку рихтуйте (2).
5. Дайте нам з полиці (2)
Із медом пшениці (2).
6. І ще щось такого (2),
До того смачного (2).
7. А для тої втіхи (2)
Дайте нам горіхів (2).
8. Вам за дари тії (2)
Літа щасливії (2).

Розмаляю сторінку

Пограймося!

1. У кожному ряді викресли зайву фігуру:

Наприклад

2. Яке число заховалось за фігурою?

Пам'ятай, що у кожному завданні однаковим фігурам відповідають однакові числа.

1)
$$\begin{array}{r} \text{○} \text{○} \\ + \text{○} \text{○} \\ \hline 1 \text{○} 8 \end{array}$$
 2)
$$\begin{array}{r} \text{△} \text{△} \\ + \text{△} \text{△} \\ \hline 1 \text{○} 4 \end{array}$$
 3)
$$\begin{array}{r} \text{□} \text{○} \\ + \text{□} \\ \hline \text{○} 0 0 \end{array}$$
 4)
$$\begin{array}{r} \text{○} \text{○} \\ + \text{○} \\ \hline 1 \text{□} \text{□} \end{array}$$
 5)
$$\begin{array}{r} \text{○} \text{○} \\ + \text{○} 6 \\ \hline \text{△} \text{△} \text{△} \end{array}$$

6)
$$\begin{array}{r} \text{△} \text{△} \text{△} \\ + \text{△} 5 2 \\ \hline 8 \text{□} 6 \end{array}$$
 7)
$$\begin{array}{r} 9 \text{○} \text{□} \\ + \text{○} \text{□} 9 \\ \hline \text{◇} \text{○} 2 6 \end{array}$$
 8)
$$\begin{array}{r} \text{○} \text{△} 9 \\ + \text{□} \text{○} \text{△} \\ \hline 1 2 1 6 \end{array}$$
 9)
$$\begin{array}{r} 2 4 \text{○} \\ + \text{1} \text{○} \\ \hline 2 \text{○} 2 \end{array}$$

Джерело «3 країни міркувань».

Пішаємося нашими дітьми!

Любі діти!

Вітаю всіх вас з Різдвом Христовим та Новим роком. Хай різдвяні свята принесуть вам радість і добробут у вашій оселі, хай Господь Бог дарує вам міцного зродов'я і сили, щоб перейти у новий рік без турбот і недостатків.

Христос рождається! З Новим роком!

*Голова Союзу українців Румунії
Депутат Степан Бучута*

**Василько Волощук,
8 років**

**Гарбрієл Волощук,
4 роки**

**Чобанюк Мар'яна,
с. Балківці**

**Маріус Чернивцан,
с. Балківці**

